Een leelijke Vergissing

DOOR HENKIE

Een slank jong meisje met een gekleurden omslagdoek om het hoofd kwam uit een huis in de Rechtboomsloot en liep langzaam naar een roodgeverfde brievenbus, en toen ze een groote enveloppe gepost had, (een enveloppe die zoo dik en zwaar was dat er drie postzegels op zaten) keek ze een oogenblik nieuwsgierig rond.

„Ik zal blij zijn als ik de locale kleur heb kunnen vatten," zei ze tot zichzelf.

Een klap op haar schouder stoorde haar in haar alleenspraak. Ze keek om en zag een roodharigen jongen kerel met een schrander gezicht, een pet op het hoofd en zonder boord en das.

„Hallo, daar!"

„Hallo!"

„Waar mot jij naar toe?" zei de kerel op familiaren toon. „Je kent me, geloof ik, is 't niet?"

„Kan niet zeggen van wel!"

„Wat!" riep de kerel uit, terwijl hij een stap achteruit deed en met trotsch op zijn borst sloeg. „Ik ben Rooie Freek."

„O, zoo!"

„Hoe heet jij!"

„Mijn naam," zei ze, „is Betje Rebbers!"

„Jij hebt nog al verbeelding, geloof ik!" zei de Rooie brutaal.

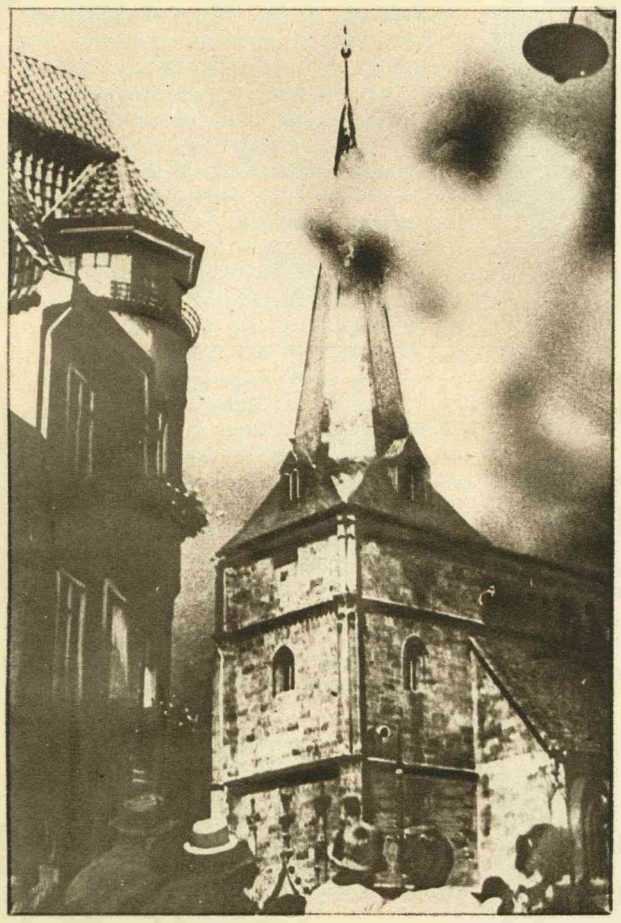
„Ja," bekende Betje, „dat geloof ik ook. En weet je wat nog meer? Dat jij het land hebt aan werken!"

Rooie Freek streek met zijn hand over zijn vurigen haardos en tikte haar daarna vertrouwelijk op den schouder.

HET BOMBARDEMENT VAN KARLSRUHE.

Voor eenigen tijd hebben vliegers der Geallieerden, terwijl de Koningin van Zweden er logeerde, bommen gegooid op Karlsruhe waardoor nog al wat schade is aangericht. Wij geven hierboven een foto van een gedeeltelijk verwoeste straat.

HET BOMBARDEMENT VAN KARLSRUHE.

Onder de gebouwen die in brand geraakten of verwoest werden, bevond zich ook een kerk, die natuurlijk, toen de vliegers vertrokken waren, heel wat belangstelling trok.

„Jij lijkt me," zei hij. „Ik mag hangen als ik mijn tegenwoordige meid niet laat loopen voor jou."

„Kalm aan," zei het juffie. „Kalm aan! Vergaloppeer je niet. Wat zijn jouw vooruitzichten?"

„Mijn wat?"

„Waar leef je van?" hernam Betje Rebbers, „hoe verdien jij je centen?"

Rooie Freek fluisterde grinnekend achter zijn hand:

„Erg makkelijk, hi, hi, hi! Vervloekt makkelijk!"

„'k Wou 'k 't ook kon zeggen!"

„Ja, ik zal 't jou vertellen, maar — kop dicht! — Ik heb een fijn karweitje onderhanden!"

„Ja?" riep juffrouw Rebbers enthousiast uit.

„Dat zou ik denken," ging Rooie Freek trots voort. „Wat wij jongens van de vlakte niet weten, is niet de moeite waard om te weten. Een paar van onze jongens zullen van nacht een bezoek brengen aan een villa in het Willemspark".

„Toch niet bij jonkheer Rebbers?" zei ze angstig.

„Hoe weet je dat?" vroeg Rooie Freek op scherpen toon. „Wie heeft jou dat verteld? Ik zal je op je mooie gezicht timmeren, knappe juffie Betje, als je me niet dadelijk zegt van wie je het weet."

„Geen mensch heeft 't me gezegd," antwoordde ze onrustig. „Ik raadde er maar naar. Ik heb denzelfden naam, daarom viel me dat in."

„Ken je die villa soms? Vooruit, vertel op wat je weet!"

Juffrouw Lize Rebbers was een jonge dame, die gewoon was verhalen te verzinnen; het kostte haar dus ook nu geen moeite den ruwen klant een eenigszins geloofwaardig verhaal op te disschen, dat hij dankbaar slikte.

„Zoo," zei hij opgeruimd. „Dat treft mooi. Omdat je me zoo goed hebt ingelicht, krijg jij van mij een citroentje met suiker. Wat, wil je niet? Wat drommels, je bent . . . ."

„'t Is nog zoo vroeg," pleitte zij.

„Te vroeg om . . . ." Rooie Freek schaterde het uit. „Nou, ik ga er eentje nemen. Wacht maar, morgen krijg je champie, als alles goed gaat."

„Bedoel je met dat karweitje, waar je daar straks van sprak?"

„Ja. Ik en m'n kameraad, Flip de Doffer, hebben een mooi plannetje! Ik geloof dat jij wel zou willen hooren wat dat voor een plannetje is, hè? Jij hebt er net zoo'n paar mooie oortjes voor."

„Laat mijn ooren er maar buiten," weerde zij af. „Ik wil niks van jou plannetjes hooren. Ik geloof dat het voor jou veel beter zou zijn als je met je handen van een anders ooren en goed afbleef!"

„Wel, jou kat!" mopperde Freek. „Ik zal je ons plannetje vertellen, omdat je 't niet hooren wilt. Als je er om gevraagd had, had ik je niks gezegd."

„Da's mannentaal!"

„Nou luister!" zei de kerel, terwijl hij een klein meisje opzij duwde, dat hem in den weg liep. „Flip heeft de sleutels te pakken gekregen van den huisknecht, toen die 'm „om" had. En nou is ie bezig zich te kleeden . . . ."

Het scheen blijkbaar de jonge vrouw met den omslagdoek over het hoofd te amuseeren. Toen Rooie Freek met zijn verhaal klaar was, schaterde ze het uit. En Freek lachte mee.

„Geloof je dat 't lukken zal?" vroeg zij.

„En òf!"

„Goed succes dan!" lachte zij en wilde hem verlaten.

„Wat? Wil je weggaan? Neen, je gaat met me mee. Ik zal je met Flip de Doffer in kennis brengen. Hij is een duivelskerel, 'n echte dendie. Hij kan met groote heeren omgaan.".

„Ik zou hem toch maar liever niet ontmoeten, dank je!"

„Aha!" Rooie Freek knikte met een wijsgeerige uitdrukking op zijn bandietengezicht, alsof hij te kennen wilde geven dat hij de vrouwen begreep. „Aha! Is 't dat? Jij wil me niet jaloersch maken. Ik begrijp 't!"

„Wat ben je toch slim!" zei ze vleiend.

EEN ONTPLOFTE BOM.

Een der bommen, zooals er door de Geallieerden boven Karlsruhe geworpen werden.

„Dat mot je wezen in mijn vak," zei Freek trots. „Ik zal je morgen zeggen hoe 't zaakje is afgeloopen."

„Pas maar op, dat ze je niet snappen."

„Ach," zuchtte Freek, „en dan zou jij zeker je mooie oogen uithuilen, hè? Jij hebt een paar prachtige oogen in je kop, weetje!"

„'t Is hetzelfde paar, dat ik altijd had."

Rooie Freek was in de wolken over de gevatheid van zijn nieuwe kennis. Grinnekend van bewondering herhaalde hij haar laatste woorden eenige malen. Eindelijk haalde hij uit een zijner zakken een stuk sigaar te voorschijn, waarvan het ontbrekende deel reeds de rol van pruimtabak vervuld had.

„Daar lijk jij veel op," zei hij op het eindje sigaar wijzende.

„Werkelijk?"

„Ja! Ik bedoel jij bent net als deze tabak een heel stuk boven het ordinaire. Jij lijkt niets op de sloerie's, die ik gewoonlijk ontmoet. Wij passen goed bij mekaar, want, ik reken mezelven ook een beetje boven 't gemiddelde."

„'t Moet prettig wezen als je dat zelf zoo gevoelt," merkte zij op.

„Mot je m'n vriend Flip hebben, da's er een! Een echte sjentelman. Hoe hij zoo komt, gaat boven mijn pet! Ik heb 'm bijgewoond in een fijn café, waar ze hem niet kenden. Ongeloofelijk! 't Was of ie lid van de Kamer was!"

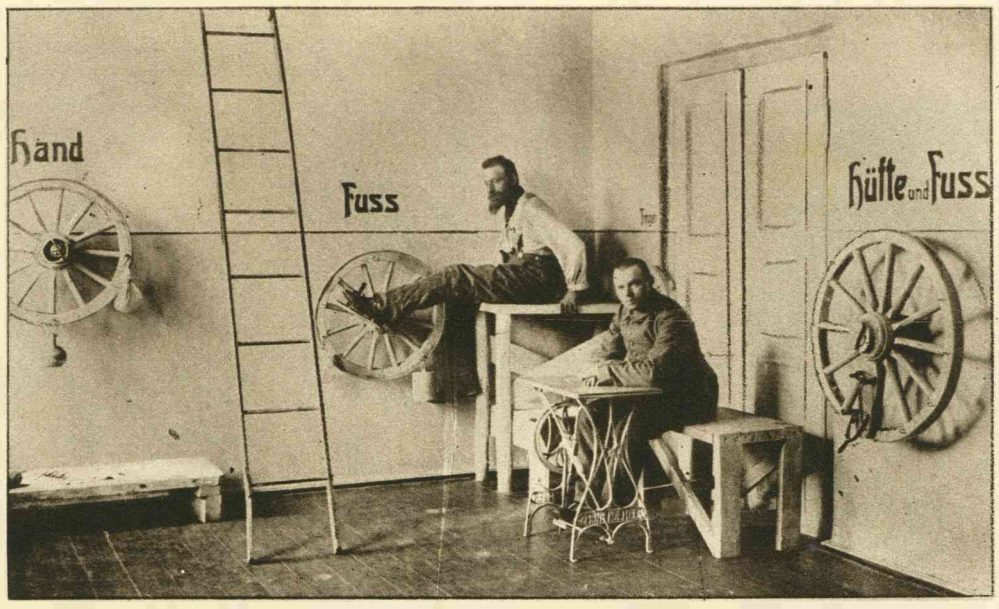
„'t Is een gave!" merkte het meisje op.

„Net as je zegt," stemde Freek toe. „En as je 't niet heb, dan heb je 't niet."

Hij keek onderwijl op de klok in een bakkerswinkel en bleef staan.

„'t Is mijn tijd! Ik mot weg!"

„Kom vooral niet te laat!"

TOT VOLLEDIG HERSTEL.

Wij wezen er in een onzer vorige nummers reeds op van hoe groot belang het voor een natie is, dat verminkten en gewonden weer zoo spoedig en volledig mogelijk herstellen. In dit verband vonden wij het eigenaardig deze foto te plaatsen van primitieve werktuigen, die de Duitschers achter het front gebruiken om gekwetste ledematen weder lenig te maken.